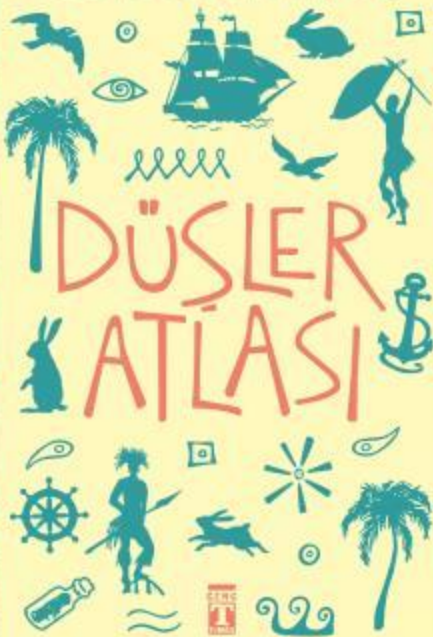

ÖZGÜR BALPINAR

DÜŞLER ATLASI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü Tülay Öncü
Editör Merve Okçu
Kapak Tasarımı Kutan Ural
İç Tasarım Nur Kayaalp

2. Baskı Ocak 2019
Uluslararası Seri No ISBN 978-605-08-2918-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Çınar Matbaacılık
Sertifika No 12683
Adres Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. No:34 Bağcılar / İstanbul
Tel (0212) 628 96 00

TİMAŞ YAYINLARI / 4564

Düşperest Serisi/ 3

Raf: 10+ Roman / Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2018 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

Dünyayı ancak hayalperestler değiştirebilir. Meraklı gözler, kâşif ruhlar ve yaratıcı zihinler sizi ileriye taşır. Peki, hayalleriniz için sınırlarınız nelerdir? Onlara ulaşabilmek için nereye kadar gidebilirsiniz? Peki ya zorluklarla başa çıkma konusunda kendinize ne kadar güvenirsiniz? Mesela beklemek de dâhil midir hayallerinize kavuşmaya? Ya derin üzüntüler yaşamak?

Ra, bu soruları yıllardır soruyordu kendisine. Fakat hiçbir zaman net cevaplar bulamıyordu. Ona göre doğru cevabı bulduğu gün, yeni hayatının ilk günü olacaktı.

Henüz küçük bir kız çocuğuyken babasından dinlediği bir hikâye Ra'nın hayata bakış açısını değiştirmişti. Birlikte bir tepede oturduklarını hatırlıyordu. Çiçekleri göstermişti Ra'ya. Ve şöyle demişti:

“Ne güzeller değil mi? Binbir çeşit, hepsi de mis kokulu... Bu çiçeklerin, yürüdüğün yolları temsil ettiğini düşün. Tıpkı bir patika gibi... Fakat bazen de yürüdüğün yol çiçeksiz olmak zorunda. Taşlarla, kayalarla döşenmiş, yürümenin güç olduğu yolları düşün.”

Babası daha sonra yerden üç beş çakıl taşı alıp Ra'nın avucuna bırakarak saçlarını okşamış ve konuşmasına devam etmişti:

“Bu taşlar senin hayallerini temsil ediyor Ra! Yürürken bu taşlar ayaklarını acıttığında hep hayallerini hatırla. Yürümekten hiç vazgeçme! Hayallerine böyle ulaşabilirsin. Ve dünyayı ancak hayalperestler değiştirebilir!”

Bu andan sonra gördüğü taşlı veya çiçekli her yol Ra için mühim bir ayrımı hatırlattı. Geçirdiği zor günlerde aklına gelen ilk şey binbir çeşit, mis kokulu çiçeklerdi. Taşları da çiçekler kadar çok sevmesinin nedeni de buydu.

Ra, Tavşan Adası'nda yaşayan Arundati Kabilesi'nin yerlileri için çok özel bir kızdı. Burnundaki parıltılı hızmaması, mini mini renkli taşlardan yaptığı küpeleri ve incecik örgülü saçlarıyla dikkat çekici bir görüntüsü vardı. Hardal sarısı yerel kıyafetinin yakasına her zaman bir tutam çiçek ilıştırirdi. Ra'nın adada niçin bu kadar çok sevildiğinin birkaç sebebi vardı. Tavşan Adası'ndaki yerli nüfusu günden güne azalıyordu, doğum oranı hiçe yakın azalmıştı. Artık hiçbir bebek dünyaya gelmiyor, gitgide yaşlanan yerliler birer birer hayatlarını kaybediyorlardı. Ra, adada doğan son bebektir ve sağlıklı bir şekilde on altı yaşına ulaşmıştı. Yaşıtı Tarun'dan yalnızca birkaç dakika sonra doğması bir mucize olarak kabul ediliyordu. Ra'dan sonra doğan bebekler ya hemen ölmüş ya da birkaç yıl içerisinde hastalıktan hayatını kaybetmişlerdi. Ra yaşamalı ve yerlilerin yok olup gitmesini engellemeliydi. Ra'nın yerliler için önemi elbette bununla sınırlı değildi. Çok iyi bir avcı, çok iyi bir savaşçıydı. Aditya

Adası'ndan, Hindistan'dan veya hiç bilmedikleri yerlerden gelerek adalarına ayak basan insanlara ilk o karşı koymuş ve bütün bu savaşları kazanmalarını sağlamıştı. Attığı her ok, hedefini vuruyordu. Tavşan Adası'nda Ra gibi güçlü pek çok savaşçı yaşamıştı. Şimdiden efsaneleşmiş ismine yeni başarılar ekliyor, davranışlarıyla Tavşan Adası'nın adını yüceltiyordu. Ra içinse bunların bir önemi yoktu. O sadece bu adayı seviyor, onu koruyabilmek için elinden geleni yapıyordu. Fakat içinde dolup taşan bazı duygular ona bugüne kadar hiç hissetmediği yeni tutkular aşılıyordu. Dış dünyayı ilk kez merak etmeye başlamıştı.

Ancak Tavşan Adası'nda yaşayan herkes için dünyanın merkezi burasıydı. Buradaki hayatın dışında yeni bir hayat yoktu. Dışarısı tehlikeliydi, bu nedenle dışarıdan gelen herkes düşmanları sayılırdı. Ra, elbette bu düşüncelerin çoğuna katılıyordu. Tavşan Adası ve burada yaşayan yerlilerin hayatları riske atılmayacak kadar değerliydi. Fakat diğer yandan, bilinmeyen bir dünyanın cazibesi Ra'yı etkiliyordu. Daha önce adalarına ayak basan insanların hepsi birbirinden farklıydı. Giyimleri, dilleri, davranışları bambaşkaydı. Bazıları adadaki yerlilerle iletişim kurabilmek için kıya-ya hediyeler bırakıp gidiyorlardı. Karton kutuların içinde yiyecekler, giyecekler, ilginç sıvılar, tüylü eşyalar, ahşap nesneler ve çok daha fazlasını görmüşlerdi. Fakat onlara asla güvenmedikleri için bütün bu hediyeleri yakmışlardı. Ra, bir keresinde rengârenk, ipek bir örtüyü kendisi için alıkoymak istedi. Fakat hemen bundan vazgeçmişti. Çeşit çeşit takılar, elbiseler, süslü eşyalar ilgisini çekse de alacağı

bu eşyalarla birlikte kabilesine yakalanması Ra için zayıflığın göstergesi olacaktı.

Tavşan Adası'nda tavşanların kutsal, uğurlu varlıklar olduğuna inanılırdı. Adadaki hiçbir tavşana zarar verilmezdi. Ormanda bir tavşanla karşılaştığınız zaman hareketsizce durmanız, onu ürkütmemeniz gerekirdi. Bir tavşanın yanınıza gelerek sizi koklaması veya size dokunması iyi şans getireceğine işaretti. Eğer yaralı bir tavşana rast gelerseniz, bu, kötü şans anlamına gelirdi ve şansınızın kaderinizi etkileyeceğine inanılırdı. Bu adanın adı bu yüzden Tavşan Adası'ydı. Altmış bin yıllık bir gelenektir bu. Bu adada yaşayan insanlar binlerce yıldır buna inanıyordu ve bugüne kadar yanıldıkları da hiç görülmemiştir. Tavşanlar yaptıkları şeyin farkında olmasalar da burada yaşayan insanlara iyi veya kötü şans getirerek onların kaderlerini çizmeye devam ettiler. Tavşanların bu durumdan tek kazancıysa tehlikeden uzak, huzurlu bir yaşama sahip olmalarıydı.

Birkaç yıl önce bir gemi adalarında karaya vurmuştu. Adadaki yerlilerin, gemi mürettebatına zarar vermek istemesine karşın Ra buna karşı çıkmıştı. Bunu ilk ve son kez yapmıştı. Gemidekilerin yalnızca kıyıda bulunmalarına ve gemilerini tamir ederek adadan uzaklaşmalarına izin vermişti. Yerliler Ra'ya olan sevgilerinden buna tahammül göstermişlerdi. Geminin karaya vurduğu gün, iki tavşan Ra'nın yanı başından hiç ayrılmamıştı ve bu, gemidekilere zarar vermemeleri için açık bir işaretti. Yerliler bu nedenle karşı çıkmadılar Ra'ya. Fakat tedbiri elden bırakmamak için kıyıyı çevreleyen bir nöbetçi ordusunu gece gündüz

orada bıraktılar. Ra'nın dış dünyayla ilk teması işte burada gerçekleşti. Geminin durumunu gözlemlemek ve ne zaman yelken açacaklarını öğrenmek için birkaç günde bir kıya-ya gidiyordu. Isabelle ile burada tanıştı. Dış dünyadan ilk arkadaşı, kendi yaşıtındaki bir kızdı. İşaret diliyle başlayan kısa diyalogları zamanla birkaç kelimelik cümlelere kadar çıkmıştı. Haftalarca süren arkadaşlıklarında birbirlerinin dillerini temel olarak öğrenmişlerdi. Ra ihtimal vermediği bir arkadaşlıkla serseme dönmüştü. Yerlilere bunun izahını yapmak onun için çok zor olmuştu. Bir buçuk ay boyunca kıyılarında kalan gemi bir gün ansızın adadan ayrıldı. Ra içinde kalan buruk bir duyguyla geminin açık sulara ilerleyişini izlemişti. Geminin okyanusa açılışını seyrederken, ellerinde Isabelle'in ona hediye ettiği renkli kumaş parçasını tutuyordu. Ra o gemiyi iki yıl boyunca hiç unutmadı. İçinde yaşadığı fırtınalı duyguları hep saklı tuttu. Denizi çoğu açıdan görebilen Çiçekli Tepe'de günlerce geminin tekrar gelmesini bekledi fakat bu arzusu hiçbir zaman karşılık bulmadı.

O gemiyi son zamanlarda aklından silip atmış ve yeniden büyük bir şevkle Tavşan Adası'na odaklanmıştı. Artık yalnızca ve yalnızca burayı düşünüyor, dış dünyayı unutulmaya yüz tutmuş bir hatıra olarak görüyordu. Ta ki bugüne kadar... Geminin yeniden gelebileceği fikri yine bir anda aklına girivermişti. Bunu düşünmesinin sebebi, iki yıl sonra yine iki tavşanın yanından ayrılmayışı ve onu takip etmesiydi. O anda Ra'yı haklı çıkaracak bir dizi gelişme yaşandı. Gözcüler dış tehditler söz konusu olduğunda çıkardıkları kuş sesleriyle

ormanı inletti. Ardından Tavşan Adası'nın kıyısında bir gümbürtü kopmuştu. Ada saldırı altında mıydı? Kendi hal-kından önce sesin geldiği Mercan Kıyısı'na ulaşabilmek için var gücüyle koşmaya başladı. Peşindeki tavşanlar da fişek gibi fırlamıştı, onu takip ediyorlardı. Ra yerlilerden önce oraya varmak zorundaydı. Yoksa her şey için geç olabilirdi. Kıyıdaki şey her neyse bir düşman da olabilirdi. Fakat Ra tavşanların şansına inanıyordu. Hiçbir zaman onu yanıltmamışlardı. Hem bir de içindeki o fırtınalı duygu kabarmışken bu gürültünün bir düşman ordusundan geldiğine hiç mi hiç inanmıyordu. Hatta dahası Isabelle'i görebilmeyi düşünüyordu için için. Bir rüzgâr gibi geçiyordu ağaçların arasından uzayıp giden patikadan. Kıyıya yaklaşmıştı. Son bir çabayla hızını artırdı. Kumsala açılan ağaçlığın arasından kendini dışarı attığında gördüğü manzara karşısında neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Gerçekten de kocaman bir gemi karaya vurmuştu. Ve dahası, ortada bir düşman ordusu da göremiyordu. Bu iyi bir haberdi. Kötü haber ise kıyıya varan ilk kişi olmamasıydı. Tarun ve savaşçıları Ra'dan önce gelmişti. Ellerinde okları hazır bekleyerek gemiden on beş yirmi adım uzakta duruyorlardı. Gemiden çıkarak kıyıda bekleyen on on beş kadar insan korkuyla ne ileriye gidebiliyor ne de tekrar gemilerine dönebiliyordu. Kıyıdaki insanların çoğu Ra'yla yaşıt gibi görünüyordu. İçlerinden birkaçı yetişkindi. Ra bu sırada okçuların yakınına geldi. Kıyıda bekleyen yetişkinlerden biri onlara doğru birkaç adım atınca Ra vakit kaybetmeden önündeki okçunun okunu ve yayını aldı, hızlıca bir ok fir-

lattı. Ok, yetişkin adamın bir adım kadar önündeki kuma saplanmıştı. Adam korkuyla zıpladı ve hızla geri çekildi. Ra'nın bu hamlesi Tarun'un hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Ra kendi halkına dönerek, "Saldırmak yok! Onlarla konuşacağım, bekleyin!" diye bağırdı.

Okçular kafalarını sallayarak Ra'nın emrine itaat ettiler. Daha çok kadın ve çocukların oluşturduğu yerlilerin büyük bir kısmı okçuların arkasında bekliyordu. Onlar da tıpkı okçular gibi bir tehdit anında saldırıya geçmeye hazırlardı. Ra birkaç adım öteye atılarak kıyıdaki insanlara yaklaştı. Elindeki oku yayına geçirip yayı gergin bir şekilde tutmaya devam etti. İnsanlar korku içinde çığlık atmaya, geri geri giderek gemiye daha çok yanaşmaya başladılar.

"Burada ne işiniz var?" diye bağırdı Ra. İlk kez İngilizce konuşuyordu.

Ra'nın kendi dillerini konuştuğunu fark eden yetişkin insanlar şaşkındı.

"Fırtınaya yakalandık. Yolumuzu kaybettik," dedi siyahi bir adam. "Biz dostuz, size zarar vermek için gelmedik," diye ekledi.

"Bunu nereden bileceğiz?" diye çıkıştı Ra. Bu sırada yayını hiç olmadığı kadar gerdi. Elini bırakması halinde ok yayından fırlayacaktı.

"Ra!"

Ra senin geldiği yöne baktı. Bulutların üzerinde hissetmesine neden olan bu sesin sahibini tanıyordu. Geminin

güvertesinde uçuşan sarı saçları ve sürekli gülümseyen yüzünü seçince kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu.

“Isabelle!” diye fısıldadı.

Güvertede ondan başka pek çok çocuk vardı. Ve hepsi de korku içinde görünüyordu. Ra bir anda kesin bir kararlılıkla okunu yere indirdi.

“Oklarınızı indirin!” diye seslendi halkına.

Fakat okçular Tarun’a baktıktan sonra Ra’nın bu emrine itaat etmediler. Ra bunu fark edince öfkeyle yumruğunu sıktı. Bakışları Tarun’a kilitlenmişti.

“Tarun! Okçularına söyle, oklarını indirsinler!” diye konuştu kendi dilinde.

Tarun rahatsız edici şekilde sırtarak okçularına bir baş hareketiyle oklarını indirmelerini emretti. Oklar indirilmişti. Geçici de olsa barışın sağlanmış olması Ra’yı memnun etti. Hemen Isabelle’e döndü. İki yıl önce tanıştığı ve sonrasında bir daha hiç görmediği arkadaşına uzun uzun baktı. Isabelle de benzer duygularla ve özlemle ona bakıyordu. Büyümüşlerdi. Muhtemelen ikisi de yılların onları nasıl değiştirdiğine şaşıırıyordu. Isabelle bu mesafeye daha fazla dayanamayıp kısa sürede Ra’nın yanında aldı soluğu.

“Çok değişmişsin,” diyerek sarıldı ona.

“Sen de öyle,” diye karşılık verdi Ra.

Geminin önündeki ve güvertedeki kalabalık biraz olsun rahatlamış görünüyordu.

“Geleceğini biliyordum,” dedi Ra onun gözlerinin içine bakarak. “Bugün yine tavşanlar geldi ayağıma. Sana anlatmıştım, belki hatırlıyorsundur.”

“Elbette hatırlıyorum,” dedi Isabelle. “Fakat seni görene kadar Tavşan Adası’na geldiğimizden habersizdim. Öyle mutluyum ki şimdi!”

Bu sırada arkasındaki kalabalıktan, “Tavşan Adası mı? Bu harika!” şeklinde nidalar yükseldi.

“Öğretmenimin söylediği gibi, yolumuzu kaybettik,” diye devam etti Isabelle. “Aditya Adası’na gidiyorduk aslında. Ama fırtına çıktı, sis de vardı.”

Aditya ismini duyan okçular aniden oklarını tekrar kalabalığa doğrulttu. Yerlilerin arasında homurtular artmıştı.

“İndirin oklarınızı!” diye kükredi Ra.

Okçular bu kez Ra’nın sözüne itaat etmedi. Oklarını indirmiyorlardı. Ra yüzünü okçulara döndü.

“Bu insanlar bizim dostumuz, onlardan kimseye bir zarar gelmeyecek! Hiç kimseye!” diye kendi dilinde bağırıyordu Ra.

Okçular yavaşça oklarını yere indirdiler.

“Ormana dönün! Ben de peşinizden geleceğim!” dedi Ra.

Okçular ve yerel halk tedirginliklerini sürdürerek ağır ağır ormana doğru yürümeye koyuldular. Arada arkalarına dönüp Ra’ya ve geminin çevresindeki insanlara bakmayı da ihmal etmiyorlardı. Sonunda ormanın içinde kaybolmuştu kalabalık. Ra okçuların ağaçlığın arkasında onları izlemeye devam ettiğinden emindi. Sonuçta haklılardı; Aditya Adası

sakinleri onların dostu değildi ve bu adanın isminin geçmesi dahi tedirgin olmaya yeterdi.

Gemideki herkesi kıyıya davet etti Ra. Herkesin rahat olmasını, canlarının güvencede olduğunu bilmelerini istiyordu.

“Misafirler!” diye seslendi onlara. “Geminizi onarana kadar burada kalabilirsiniz. O an gelene kadar burada, yani kıyıda kalmalısınız! Ağaçlık sınırınız olsun. Orman sizin için çok tehlikelidir, bunu asla unutmayın! Isabelle daha önce buraya geldi, size yardımcı olacaktır.”

Isabelle, Ra’nın konuşması bitince birkaç arkadaşıyla birlikte onun yanına geldi. Ra’ya yolculuklarının yalnızca bir geziden ibaret olduğundan, gemideki yolcuların birçok farklı milletten, kendi yaşlarındaki çocuklardan oluştuğundan, Aditya Adası’na da ilk kez gitmeye çalıştıklarından bahsetti.

Daha sonra, “Seni en sevdiğim arkadaşlarımla tanıştırmalıyım!” dedi ona heyecanla. Tek tek Ra’ya takdim etmeye başladı: “Bamba, Deniz, Musa, Yıldız, Mariate!”

Ra onlarla tek tek tanıştı. Bamba’dan daha önce bahsetmişti Isabelle. İlgiyle konuştu onlarla. Güneş tepelerin ardında batmaya hazırlanıyordu ve Ra’nın yapması gereken çok önemli bir işi vardı: Kendi halkına bütün bu insanlar için güvence vermek ve onların başına bir şey gelmemesini sağlamak.

“Gitmeliyim,” dedi onlara ve koşarak ağaçlığın içinde gözden kayboldu.

Mercan Kıyısı'nda denizin parıltısı göz alıcıydı. Kıyıya vuran minik dalgalar bembeyaz köpükler eşliğinde geri çekiliyordu. Su berraktı. Adanın misafirlerinin çoğu böylesine berrak bir denizi ömürlerinde ilk kez görüyorlardı. Yerlilerle ilk karşılaşmalarından korkmuş olsalar da yalnız kaldıklarında Mercan Kıyısı'nın huzur dolu sessizliği bütün misafirlere iyi gelmişti... Dalga seslerine eşlik eden kuş cıvıltıları duyuluyordu yalnızca.

Çocuklar Tavşan Adası'na gelene dek yolculukları boyunca çok güzel hatıralar biriktirmişlerdi. Öğrenci Değişim Programı adı altında farklı ülkelerden öğrencilerin bir okul dönemi için yer değiştirdiği katılımcılarından oluşuyordu yolcular. Mercan Kıyısı'nda karaya vuran gemi, programın bugüne kadarki en başarılı öğrencilerini ve en başarılı iki öğretmeni olan Mukadder ve Shiwa'yı taşıyordu. Bu gemi yolculuğu öğrenciler için sürpriz olmuştu. Ancak hiç kimse bir adada mahsur kalmayı beklemiyordu. Bu sürpriz, yerli-

lerle karşılaşmalarının ardından onlara tehlikede oldukları hissini vermişti.

Tavşan Adası'nda mahsur kaldıklarından program yetkililerinin haberi yoktu. Telefonları ve diğer elektronik cihazları iki gündür çalışmıyordu. Program yetkilileri muhtemelen geminin sinyalinin kaybetmiş, hangi rotada ilerlediklerini de görememişti. Fakat yerlilerin gösterdiği tepkiyi düşünecek olurlarsa asıl rotalarındaki Aditya Adası'ndan çok uzakta sayılmazlardı. Tek çareleri tehlikeden uzak kalmaya çalışmak ve gemilerinin bir an önce tamir edilmesini beklemektir.

Öğretmen Shiwa az önce yaşadıklarının etkisinden ancak kurtulabilmişti. Korkusu kendisi için değil, sorumlu olduğu onlarca öğrenci içindi.

İngilizce, “Çocuklar! Lütfen toplanın!” diye seslendi öğrencilere. Sonra da az ileride bekleyen yetişkin bir kadına hitaben, “Mukadder Öğretmenim lütfen siz de yanıma gelin!” diye konuştu. Herkes yerini alınca önce kibarca boğazını temizledi, sonra konuşmaya başladı:

“Hepiniz çok korktunuz, bunun farkındayım. Hele ki kâbus gibi geçen yolculuğumuzun ardından böyle bir olayla karşılaşmak çok ürkütücü. Neyse ki Isabelle büyük bir yanlış düzeltti ve yerliler bizim dost olduğumuzu anladılar. Biz yeryüzündeki hiçbir canlının düşmanı değiliz...”

Sözü Mukadder Öğretmen aldı: “Şunu unutmayın çocuklar! Biz burada misafiriz. Ve buraya kimseyi rahatsız etmek için gelmedik. Biraz önce tanıştığımız Ra'nın sözlerine de kulak vererek kıyıdan ayrılmamanızı, burada bir arada kal-

manızı istiyoruz. Kimsenin hayatını tehlikeye atmamasını istiyoruz. Başımıza ne geleceğini bilemeyiz.”

Çocukların arasında homurtular başlamıştı. Hepsi bir ağızdan konuşuyor, kimse kimseyi dinlemiyordu.

“Sessizlik!” diye sesini yükseltti Mukadder Öğretmen. “Söz alıp konuşursanız herkes sizi dinleyebilir.”

Bamba söz alarak öne çıktı: “Ormanın tehlikeli olduğunu söyledi Ra. Fakat ben ve buradaki bazı arkadaşlarım zaten ormanın içinden geliyoruz. Biz buranın tehlikeli olduğunu düşünmüyoruz. Burada sıkışıp kalmamız anlamsız!”

Homurtular yeniden artmıştı. Bu kez Bamba’ya destek konuşmaları yükseliyordu.

“Orman bizim evimiz!” diye bağırdı Musa.

“Biz ormanı onlardan daha iyi biliyoruz!” diye onları destekledi Nsofwa.

Shiwa onları sakinleştirmeye çalışarak, “Fakat her orman birbirine benzemez çocuklar,” diye konuştu.

“Fakat siz hep, ‘Doğa tektir; bitki örtüsü, iklimi, canlıları değişse de doğa yine aynı doğadır,’ demez miydiniz?”

Shiwa gülümsedi. “Hâlâ ayı fikirdeyim,” dedi tebessümünü sürdürerek. “Fakat benim bahsettiğim doğal çeşitlilikte okçular yer almıyor mesela!”

Bütün çocuklar susmuştu.

“Peki, ne yapacağız?” diye öne atıldı Deniz. “Yiyeceğimiz tükeniyor, geminin ne zaman hazır olacağı da belli değil. Burada öylece oturup ölümü mü bekleyeceğiz?”

Homurtular hiç olmadığı kadar artmıştı.

“Ormana girebilseydik avlanırdık!” diye sesini yükseltti Bamba.

“Yemek yapabileceğimiz bitkiler bulabilirdik!” dedi Yıldız.

“Sessizlik!” diye sesini yükseltti Shiwa. “Isabelle’e hiç söz hakkı tanımadık. Onun bu adaya daha önce geldiğini öğrendik ve bence şimdi onu dinlemeliyiz.”

Çocuklar yine sessizliğe bürünmüştü. Bütün gözler Isabelle’in üzerindeydi. O sessizlik içinde yalnızca dalgaların ve ormanın içinde gelen yabani kuşların sesi yükseliyordu.

“Burası Tavşan Adası!” diye söze girdi Isabelle. “Burada dikkat etmeniz gereken ilk şey, adadaki tavşanlara saygı göstermemiz.”

“Tavşanlara saygı göstermek mi? Biz kendi ormanımızda yakaladığımız tavşanları yiyoruz,” dedi Nsofwa gülerek.

“Burada sakın yapmayın!” diye sesini yükseltti Isabelle. “Arundati Kabilesi için tavşanlar kutsal, uğurlu varlıklar olarak kabul ediliyor. Adanın ismi de bu yüzden Tavşan Adası. Burada hiçbir tavşana zarar verilmiyor. Hatta ve hatta bu adada tavşanlar insanlardan daha değerli kabul ediliyor.”

“Vay canına!” dedi Yağız. “Tavşan Adası’nda tavşan olarak dünyaya gelmek varmış!”

Çocuklar hep bir ağızdan gülmeye başladı. Shiwa ve Mukadder Öğretmen dahi kendini tutamayıp güldü.

“Burada dikkat etmeniz gereken ikinci şey,” diye yenisöze girdi Isabelle, “yerel halkın dış dünyadan gelen insanları sevmemesi, hatta onları düşman olarak görmesi! Çünkü adalarına ayak basan her canlıdan zarar görmüşler. Kendilerini korumak istemedi oldukça haklılar. Ra’yla tanışmamız ve onun bana güvenmesini sağlamak ne kadar zordu, bir bilseniz!”

“İngilizceyi nasıl öğrenmiş?” diye sordu bu çocuk.

“Ben öğrettim,” diye yanıtladı Isabelle. “Kolay olmadı. Birkaç ayda öğrendi. Ra gerçekten çok ama çok zeki bir kız. Ve son olarak Tavşan Adası’nda dikkat etmemiz gereken üçüncü ve son şey ise Ra’nın sözünü dinlemek ve onun sözünden asla çıkmamak. Çünkü dış dünyadan gelen şeyin hep kötülük olmayacağına inanan bir tek o var. Yerlilerle aramızdaki tek bağlantı o!”

“Yiyeceğimiz tükendiğinde bize yardımcı olur mu dersin?” diye sordu Deniz.

“Mutlaka olacaktır,” dedi Isabelle.

“Fakat bir anca önce adalarından gitmemizi mi istiyor?” diye yeni bir soru ekledi Bamba.

“Mümkün olduğunca en kısa sürede!” dedi Isabelle.

Başka kimsenin soru sormaması üzerine sessizleşen ortam, bundan sonraki soruları zamanın cevaplayacak olmasındandı. Dalgalar sıklaşmış, güneş batmaya başlamıştı.

“Evet, çocuklar! Şimdi görev dağılımı yaparak bu kıyıyı bir yaşam alanına çevireceğiz! Gemideki bazı eşyalara ihtiya-

cımız olacak, bir de ateş yakmak için çalı çırpı toplamalıyız fakat ağaçlığa yaklaşmak yok! Hadi, herkes görev başına!”

Çocuklar tek tek iş bölümü yaparak harekete geçti. Güneşin ısıttığı kumsal, ayakkabıları veya terlikleri olsa dahi ayaklarını yakıyordu. Tepelerindeki güneş herkesi ter içinde bırakmıştı.

* * *

Hava kararmaya başlamıştı. Gün ışığı sık ağaçların arasından ancak zayıf bir parlaklıkla yere süzûlebildiği için ormanın içi karanlıktı. Ra ve halkı kocaman bir ateşin etrafında toplanmış, bugün yaşadıkları anlaşmazlığı çözebilmek için hararetli konuşmalar yapıyorlardı. Yerliler tek tek konuşarak yabancılarla ilgili nefret sözcükleri kullanıyor, konuşma sırasının kendisine gelmesini bekleyenlerse Ra’ya hesap sormak için sabırsızlanıyordu. Adaya gelen yabancıardan çektikleri çileleri anlatıyor, hiç kimseye güvenmemek gerektiğinin altını çiziyorlardı. Nihayet konuşma sırası Ra’daydı.

“Evet, seni dinliyoruz Ra!” dedi meclis başkanı Mukul.

“Korkunuzu ve tedirginliğinizi anlıyorum,” diye söze başladı Ra. “Daha önce adımıza gelen yabancılar size zarar vermeye çalışırken ben de yanınızdaydım. Tereddüt etmeden onlarla savaştım.”

“Hepimiz savaştık!” diye karşı çıktı Tarun. O sinsi gülümseyişi yine yüzünü kaplamıştı. “Ve savaşımaya devam edeceğiz!”

